

Europæiske Fællesskaber af Kongeriget Spanien ved statens advokat, R. Silva de Lapuerta, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg på Spaniens Ambassade, 4-6, Boulevard E. Servais.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

1. Kommissionens beslutning af 14. oktober 1998 vedrørende den støtte, Spanien har ydet virksomhederne i MAGEFESA-koncernen og de virksomheder, der har efterfulgt disse, annulleres.
2. Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

1. Tilsidesættelse af EF-traktatens artikel 92, stk. 1

Kongeriget Spanien finder, at det forhold, at virksomhederne INDOSA, CUNOSA, MIGSA og GURSA ikke har betalt bestemte beløb til den sociale sikringsinstitution og til staten, ikke udgør støtte, der er uforenelig med fællesmarkedet, idet det er konsekvensen af anvendelsen af generelle regler, der finder anvendelse på enhver virksomhed, der er under konkurs eller har gæld til den sociale sikringsinstitution eller til staten, og de virksomheder, der hævdes at have modtaget støtte, er ikke blevet behandlet anderledes.

Der er desuden ikke tale om nogen fordele, der ydes direkte eller indirekte ved hjælp af statsmidler, eftersom hverken Tesorería General de la Seguridad Social, Agencia Estatal de la Administración Tributaria eller Diputación Foral de Vizcaya på noget tidspunkt har eftergivet virksomhederne deres gæld, men tværtimod har truffet alle de i loven hjemlede foranstaltninger med henblik på inddrivelse af fordringerne.

2. Tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet

Den anfægtede beslutning er uklar og upræcis og giver ikke Kongeriget Spanien mulighed for at få nøjagtigt kendskab til sine forpligtelser og dermed for at forsvare sine rettigheder og træffe de foranstaltninger, som det anser for hensigtsmæssige, hvilket indebærer en tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet.

3. Manglende begrundelse

Kommissionen har ikke i den anfægtede beslutning begrundet, hvorledes det forhold, at fire virksomheder — hvoraf to er under konkurs, og de to andre ikke har nogen aktiviteter — ikke har betalt nogle ikke nær-

mere bestemte beløb til staten, den regionale myndighed og den social sikringsinstitution, udgør en offentlig støtte, der er uforenelig med fællesmarkedet.

4. Pligt til at kræve støtten tilbagebetalt

Hvad angår tilbagebetalingspligten gøres det gældende, at det — bortset fra at det beløb, der skal tilbagebetales, ikke er fastlagt — ikke er muligt at opbevare renter i forhold til virksomheder, der er under konkurs.

Sag anlagt den 31. december 1998 af Den Italienske Republik mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag C-482/98)

(1999/C 71/26)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 31. december 1998 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Den Italienske Republik ved professor Umberto Leanza, som befuldmægtiget, bistået af statens advokat Oscar Fiumara, og med valgt adresse i Luxembourg på Italiens Ambassade, rue Marie-Ade-laïde, 5.

Den Italienske Republik har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens beslutning⁽¹⁾ annulleres og tilbagesendes til Kommissionen til fornyet behandling.
- Kommissionen tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Kommissionens beslutning er fejlagtig og mangelfuld

- idet den, på generel måde og i strid med, hvad der kan udledes af bilag I, punkt 7.4, i Rådets direktiv 80/232/EØF⁽²⁾ af 15. januar 1980 vedrørende visse kosmetiske produkter, fastslår, at kosmetiske produkter kan fremstilles ved anvendelse af anden alkohol end ren alkohol: Det fremgår heraf, at de tekniske fællesskabstjenester har beskæftiget sig med dette spørgsmål, således som den italienske forvaltning også under sagens behandling indstændigt anmodede om

- idet den i strid med artikel 1, stk. 1, i Rådets direktiv 76/768/EØF⁽³⁾ af 27. juli 1976, som ændret ved direktiv 93/35/EØF⁽⁴⁾ af 14. juni 1993, underbygger den antagelse, at kosmetiske produkter kan have andre anvendelser end personlig hygiejne, og følgelig kan færdigfremstilles netop med henblik på en sådan anden

anvendelse; i artikel 6, nr. 2, i førstnævnte direktiv opfordres medlemsstaterne til at træffe passende foranstaltninger til at undgå, at der ved etiketteringen eller præsentationen af kosmetiske produkter tillægges disse karakteristika og dermed funktioner, som de ikke har, således at en vare, hvis den er bestemt til rengøring af ting eller rum, i modsætning til hvad der siges i beslutningen, ikke kan beskrives som et kosmetisk produkt, men tværtimod som et produkt, der tilhører en anden varegruppe, der omfattes af andre afgiftsregler

— idet den, da den åbenbart ikke sonderer mellem svig, unddragelse eller misbrug, jf. artikel 27, stk. 1 og 5, i Rådets direktiv 92/83/EØF⁽⁵⁾, men henfører alle disse begreber under unddragelse, ikke anser et forsøg på uretmæssigt at udnytte en afgiftskontrolordning, der er gunstigere (sådanne forsøg er tidligere blevet konstateret på det nationale område), for et misbrug

— idet den ved at ophæve ethvert renhedskrav og ved følgende at anerkende, at der til færdiggørelse af varer, der i kraft af deres sammensætninger og anvendelsesmuligheder i det væsentlige er samme vare, kan anvendes fuldstændig denatureret alkohol, der således skal underkastes en lempeligere ordning end den, der er fastsat for de ovenfor omtalte former for alkohol, for produkter, der giver anledning til de samme unddragelsesrisici, godkender en afgiftsmæssig forskelsbehandling, der også kommer til udtryk i de samme produkters stilling på markedet og således deres stilling i konkurrencen.

⁽¹⁾ Kommissionens beslutning nr. 98/617/EF(*) af 21. oktober 1998 om afvisning af Italiens anmodning om tilladelse til at nægte visse varer fritagelse for punktafgifter i henhold til Rådets direktiv 92/83/EØF (EFT L 295 af 4.11.1998, s. 43) om harmonisering af punktafgiftsstrukturen for alkohol og alkoholholdige drikkevarer.

⁽²⁾ EFT L 51 af 25.2.1980, s. 1.

⁽³⁾ EFT L 262 af 27.9.1976, s. 169.

⁽⁴⁾ EFT L 151 af 23.6.1993, s. 32.

⁽⁵⁾ EFT L 316 af 31.10.1992, s. 21.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 18. december 1998 af Tribunale di Genova i sagen Kofisa Italia Srl mod Ministero delle Finanze samt mod Servizio della Riscossione dei Tributi — San Paolo Riscossioni Genova SpA

(Sag C-1/99)

(1999/C 71/27)

Ved kendelse afsagt den 18. december 1998, indgået til Domstolens Justitskontor den 4. januar 1999, har Tribu-

nale di Genova i sagen Kofisa Italia Srl mod Ministero delle Finanze samt mod Servizio della Riscossione dei Tributi — San Paolo Riscossioni Genova SpA forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

- A. Kan den klage, som omhandles i stk. 2 i artikel 243 i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92⁽¹⁾ af 12. oktober 1992, indgives direkte til den judicielle myndighed, uden at sagen forinden har været forelagt toldmyndigheden?
- B. Er kompetencen til at udsætte gennemførelsen af den anfægtede afgørelse, jf. artikel 244 i forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992, alene tildelt toldmyndigheden eller tillige den judicielle myndighed, for hvilken en sag er rejst?

⁽¹⁾ EFT L 302 af 19.2.1992, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 7. maj 1998 af Hessisches Finanzgericht i sagen Döhler GmbH mod Hauptzollamt Darmstadt

(Sag C-2/99)

(1999/C 71/28)

Ved kendelse afsagt den 7. maj 1998, indgået til Domstolens Justitskontor den 5. januar 1999, har Hessisches Finanzgericht i sagen Döhler GmbH mod Hauptzollamt Darmstadt forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Skal artikel 7, stk. 5, andet punktum, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2169/86 af 10. juli 1986 om de nærmere regler for kontrol og udbetaling af produktionsrestitutioner i korn- og rissektoren⁽¹⁾, som er indsat ved forordning (EØF) nr. 165/89 af 24. januar 1989, fortolkes således, at der med udtrykket »den pågældende« også menes køberen af et produkt henhørende under KN-kode 3505 10 50, som over for fabrikanten og/eller leverandøren af dette produkt har forpligtet sig til udelukkende at anvende dette til fremstilling af andre produkter end de i bilag I anførte?

2. Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende:

- a) Skal køberen afkræves et beløb, der er lig med 105 % af den højeste produktionsrestitution for det pågældende produkt i den forløbne tolv månedersperiode, uanset, om den af fabrikanten stillede